

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Judecător: N. Costin
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru

ÎNCHEIERE

6 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecătorii

Tatiana Vieru
Oleg Sternioală
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vladimir Podoleac,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Podoleac
împotriva Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici” cu privire la obligarea
executării prescripțiilor, efectuarea înscrierilor în carnetul de muncă, recalcularea
salariului, anularea înscrierilor din carnetul de muncă, eliberarea certificatului privind
salarizarea și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 7 noiembrie 2017, prin care s-a
respins apelul depus de Vladimir Podoleac și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Chișinău, sediul Centru din 31 mai 2017,

c o n s t a t ă :

La 18 februarie 2016, Vladimir Podoleac a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici” cu privire la obligarea
executării prescripțiilor, efectuarea înscrierilor în carnetul de muncă, recalcularea
salariului, anularea înscrierilor din carnetul de muncă, eliberarea certificatului privind
salarizarea și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, pe parcursul a 38 de ani a activat
în cadrul Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici”, iar în noiembrie 2010 a fost
concediat.

Reclamantul a susținut că pentru a-și apăra drepturile încălcate a apelat la Inspekția Muncii, iar potrivit răspunsurilor recepționate a fost informat că Filarmonica Națională „Serghei Lunchevici” a încălcat legislația muncii, iar pentru acest fapt au fost întocmite un șir de procese- verbale, printre care: nr. 00.319 din 20 iulie 2006, nr. 004.409 din 11 ianuarie 2008, nr. 000.331 din 8 iunie 2010 și nr. 000.327 din 17 august 2010.

Vladimir Podoleac a menționat că Filarmonica Națională „Serghei Lunchevici” nu a îndeplinit prescripțiile Inspekției Muncii, fapt care a dus la încălcarea drepturilor și libertăților sale.

Astfel, prin răspunsul Inspekției Muncii nr. P-439/06 din 30 iunie 2006, reclamantul a fost informat că, potrivit ordinului nr. 145 din 3 iunie 1993, a primit calificarea de tehnician categoria I regizor de sunet, categoria superioară.

Conform regulamentului provizoriu cu privire la completarea, păstrarea și evidența carnetelor de muncă, capitolul II, lit. c, la coloana a patra se înscriu datele cu privire la angajare, transferare sau concediere și conferirea gradelor de calificare conform legislației. În cazul în care în perioada de lucru salariatului i se conferă o nouă categorie, sau grad de calificare, despre aceasta în modul stabilit se efectuează înscrierea respectivă în carnetul de muncă.

Reclamantul a indicat că toate prescripțiile Inspekției Muncii au fost ignorate de Filarmonica Națională „Serghei Lunchevici”, fapt confirmat prin răspunsurile nr. P-207/07 din 23 aprilie 2007 din 23 aprilie 2007 și nr. 124-07 din 11 ianuarie 2008.

Vladimir Podoleac a specificat că în carnetul său de muncă sunt înscrisuri denaturate, care nu corespund realității, în special lipsește înscrierea de conferire a categoriei de calificare 17-18.

Totodată reclamantul a invocat că, din răspunsurile Inspekției Muncii nr. 2031 din 7 decembrie 2010 și nr. 1609 din 9 ianuarie 2012, rezultă că Filarmonica Națională „Serghei Lunchevici” la eliberarea sa din funcția de tehnician a încălcat prevederile art. 81 Codul Muncii.

În rezultatul acțiunilor ilegale, comise cu rea -voință de administrația Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici” a suferit prejudicii materiale și morale.

Solicită reclamantul Vladimir Podoleac, obligarea Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici” să execute prescripțiile ce se conțin în procesele- verbale ale Inspekției Muncii, efectuarea înscrierilor în carnetul de muncă a datelor privind conferirea calificării de tehnician categoria I și regizor de sunete categoria superioară de salarizare (calificare) 17-18, recalcularea salariului pentru toată perioada următoare de la intrarea în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 381 cu privire la condițiile de salarizare a personalului din unitățile bugetare, anularea înscrierilor din carnetul de muncă de tip nou, nr. 22 și ordinul nr. 01 - p din 2 ianuarie 2007, eliberarea

certificatului de salarizare pentru perioada începând cu anul 1990 și pînă la concediere, certificatul fiind necesar pentru recalcularea pensiei.

La 18 ianuarie 2017, Vladimir Podoleac a depus o cerere suplimentară, prin care a solicitat obligarea administrației Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici” să recalculeze diferența la salariu conform ordinului 203, pentru perioada din 1993 pînă în 2010, să-i fie eliberat certificat pentru recalcularea pensiei începând cu anul 1993, încasarea din contul Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici” în beneficiul său a prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei și a cheltuielilor de judecată (f.d. 61).

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 31 mai 2017, s-a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată (f.d. 106-110).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 7 noiembrie 2017, s-a respins apelul depus de Vladimir Podoleac și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 31 mai 2017 (f.d. 144-150).

La 5 martie 2018, Vladimir Podoleac a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 7 noiembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii cu privire la admiterea acțiunii.

Recurentul Vladimir Podoleac, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Recurentul a menționat că la examinarea cauzei a participat judecătorul Ion Secrieru, care de 3 ori a examinat cauza înaintată de el. Consideră recurentul că judecătorul Ion Secrieru urma să-și ia abținere de la examinarea cauzei. Vladimir Podoleac a relatat că în ședința de judecată din 18 septembrie 2017 a depus cerere de recuzare a judecătorului Ion Secrieru, care prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017 a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Totodată recurentul a specificat că este neîntemeiată referirea instanțelor de judecată la hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 8 aprilie 2011, care a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău și decizia Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2012, deoarece pretențiile înaintate în cadrul prezentului litigiul diferă de pretențiile invocate în litigiul respectiv.

La 29 martie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Filarmonicii Naționale „Serghei Lunchevici” informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Pînă la examinarea cauzei, Filarmonica Națională „Serghei Lunchevici” nu a depus referință la cererea de recurs prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Vladimir Podoleac este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 7 noiembrie 2017 a fost expediată în adresa părților la 13 decembrie 2017 (f. d. 151), iar conform copiei plicului se confirmă faptul că recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel la 24 ianuarie 2018 (f.d. 156).

Astfel, instanța de judecată consideră că recursul declarat de Vladimir Podoleac al martie 2018 este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face

incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (a se vedea, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*,

ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Vladimir Podoleac este formulată în baza art. 429-445 din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra căroră instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Vladimir Podoleac a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de

procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Vladimir Podoleac nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Vladimir Podoleac se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Iuliana Oprea